

Митрополит Јоаникије на Крстопоклону недјељу: Тајна крста нас уводи у тајну васкрсења

Његово високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије служио је данас, 19. марта 2023. лета Господњег, у трећу недјељу Часног поста – Крстопоклону, Свету архијерејску литургију у Цркви Светог Николе у Котору, уз саслужење свештенства и свештеномонаштва и молитвено учешће вјерног народа.

Високопреосвећени Митрополит је у својој бесједи нагласио да се у Крстопоклоној недјељи и прије Великог петка оснажујемо силом Часног крста и да је Господ као свемоћан могао да нађе неки други начин да спасе род људски, да не узлази на крст и не прима тако ужасну смрт ради нас и нашега спасења. Али није, појаснио је Владика, јер је Он дошао у овај свијет из љубави према човјеку.

“Да се поистовјети са човјеком, да прими људску природу и постане као један

од нас, не губећи ништа од свога Божанства, не умањујући ничим своје Божанство, једино показујући тиме своје смирење”, бесједио је Митрополит, додавши да је прије Христовог доласка цио род људски почивао у сјенци и тами, смрти. Свето писмо када говори о томе, говори о помрачености и отуђености човјека од Бога, а ако се човјек отуђи, одвоји од Бога који је извор живота, његово живљење није право него га Свето писмо изједначава са смрћу, то је смрт прије смрти.

У наставку Владика је подсјетио да је Господ дошао не само ради праведника него и ради грешника, да спасе све и да се јави и онима који су у најдубљој отуђености, да прими њихове гријехе на себе, да се с њима поистовјети и просвијетли њихову таму и да их уздигне у славу свога вјечнога живота.

“Његова жртва, Његово страдање, крст, распеће, понижење, може се само разумјети као крајња Његова љубав, јер права је она љубав која је спремна на жртву и која се жртвује, а она која није спремна на жртву, показује се као лажна”, казао је Митрополит и поучио сабране да би прави хришћанин, који слиједи пут Божје љубави, требао да увијек буде спреман на жртву, макар по својим моћима.

Господ Исус Христос је одабрао да обнови нашу природу, наше савјести, на начин што ће примити живоносну смрт на крсту ради нас и нашега спасења и на такав начин прими сво наше понижење, смрт.

“Да нас на такав начин обнови и обједини и излије преко свога крста своју благодат и милост на овај грешни свијет. И као што је излио своју живоносну крв са крста, тако је излио и своју благодат и милост и своје обновљење. Заправо ми се крвљу Његовом живоносном, жртвеном, обновисмо и то исповједамо када год приступамо Светим тајнама Христовим, јер Његова жртва, љубав је постала за нас извор живота – она љубав која се жртвовала на крсту. А тајна крста нас уводи и у тајну васкрсења.”

Говорећи о крсту, Митрополит је истакао да он има два правца: хоризонтални, који је знак наше људске природе и човјечанске судбине овдје на земљи, и вертикални који је симбол Божанства.

“Крст је истовремено симбол страдања Христовога и Његове побједе над смрћу, Његовога тридневног Васкрсења. Он је постао знак наше вјере и нашега спасења и сила Часнога и животворнога крста је сила наше вјере православне. Крстом Христовим се догађају чудеса, исцјељења, обновљење људске природе. И обједињавање нас у Цркви Божјој, Господ је извршио

крстом, као да је загрлио својим на крсту распетим рукама цио свијет и све сабрао у своје живоносно наручје.”

Подсјетивши да у средини Великога поста, Црква свечано износи Часни крст на цјеливање, како би се силом Крста Господњег, силом Његове љубави оснажили, обновили, укријепили, надахнули, Митрополит је позвао све да идемо Христовим стопама – путем љубави Божије, нарочито у току овога Часнога поста, али и у све дане нашега живота:

“Није лако ићи тим путем, али када смо са Христом и када смо кријепљени Његовим Крстом онда пред нама нема никаквих препрека. Кад нас води љубав Божија и када од ње не одступамо, она нас оснажује, оплемењује, охрабрује, обједињује.”

Митрополит црногорско-приморски у бесједи се осврнуо на многобројна искушења нашега народа кроз историју, додавши да је главна сила која нас је држала у прошлости, била наша православна вјера. Држали смо се поста и молтве, а наши преци, иако су се ређе причешћивали, имали су јачу вјеру него ми данас:

“Православна вјера је претрпјела овдје највише и вазда је имала јаке непријатеље. Међутим, ми смо се држали Христовога пута и Његовога Часнога крста од три прста, како су наши преци говорили, а они који су хтјели да промијене нашу вјеру, иза њих је стајала увијек нека моћна држава. Али одржала се света православна вјера и остали смо на путу Светога Саве и наших светих предака. У најтежим временима Бог нам је слао такве пастире, светитеље, угоднике Божије, као што је Свети Василије Острошки и Свети Петар Цетињски, који су сачували душу нашег народа и указали нам којим путем треба да идемо и у најтежим временима.”

По мишљењу Високопреосвећеног Митрополита као народ до дана данашњега, нијесмо скренули са тог светосавског пута, пута Св. Василија Острошког и Петра Цетињског, кријепећи се и снажећи, обједињавајући се силом Часнога и животворнога крста, заправо Божанском љубављу која испуњава наша срца.

“И то је највећи квалитет наше свете вјере, а истовремено највећи циљ и најважније стремљење нашега живота, да бисмо тим путем увијек ишли и да би нам овај пост био благословен, спасоносан, да бисмо се удостојили да се поклонимо живоносним страдањима Христовим у вријеме Велике недјеље, Његовоме распећу и смрти и гробу Његовом живоносном. И да бисмо у слави

и радости, љубави међусобној, дочекали свијетло тридневно Његово
во да нас је Господ учинио
Његовога Васкрсења и вјечне
казао је на крају Његово
ко-приморски г. Јоаникије.

